

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכיר
למליץ

הארי החזק

פנינים נפלאים מתורתו של

המהר"א זינגין

הגאון הביאריה לייב צינגין זי"ע מפלאצק

מכון להוצאה הדפסה ומפוארת
של ספרי מהר"א זינגין זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

גיליון של"ד, פרשת כי תצא תשפ"ה

מדוע מכונה אביו של ה'סורר ומורה' בלשון חשיבות כי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו' (כא, יח).

יש להבין, מדוע כינתה התורה את אביו של הבן סורר ומורה, בלשון "איש" - לשון חשיבות [כל לשון אנשים שבמקרא לשון חשיבות] (רש"י במדבר יג, ג).

הנה, טבע האדם הוא ללמד זכות על בנו, להצדיקו ולתרץ את כל מעשיו, גם אם הם רעים ונוטים מדרך הישר.

מלא העומר

כשימחה שמו של עמלק תבוא הישועה

תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח (כה, יט).

כתבו המקובלים שקליפת עמלק נרמזת במילה 'רם', שכן עמלק בגימטריא ר"מ. והנה כל זמן שלא יכרת עמלק מן העולם, לא תהיה הישועה והגאולה השלימה.

ובזה יש לפרש הפסוק בתהלים (עה, יא) "וכל קרני רשעים אגדע" - כאשר יגדעו את קרנות התיבה

רשעים, והיינו האות שבתחילתה - ר', והאות שבסופה - מ', והיינו ר"מ המרמז על קליפת עמלק, או אז "תרוממנה קרנות צדיק" הוא מלך המשיח ותבוא הגאולה והישועה.

קומץ המנחה - פרשת דברים

רמז נפלא בפסוק שע"י מצוה אחת יכול להכריע את דינו לטוב

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושביט שבי' (כא, י).

שנינו במשנה באבות (פ"ד משנה יא) כל העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד וכל העובר עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד.

דברי המשנה הם טעם לדברי חז"ל שהאדם נדון אחר רובו, אם רובו זכויות - הוא זכאי ואם רובו חובות הוא חייב. היות שעל ידי כל מעשה נברא מלאך, הרי שאם רבו המלאכים הטובים - הם מנצחים את המלאכים הרעים כפי שמדרך הטבע הרוב מנצחים את המיעוט, ואם חלילה להיפך - להיפך.

בדרך מוסר זו יש לפרש את הפסוק (דברים כא, י) 'פי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושביט שבי'. הפסוק פותח באויבך שהם רבים, ומסיים ב'ונתנו' שזה לשון יחיד. כמו כן בילקוט שמעוני מבואר 'על אויבך' - כנגד אויבך, וגם דרשה זו צריכה ביאור.

הסבר הדבר הוא, כי תצא למלחמה על אויבך הם המזיקים הרבים שנבראו מחמת עוונותיך, ואם הם בשיעור שווה למלאכים מליצי היושר שנבראו בזכות מעשיך הטובים, הרי ש'ונתנו' - בלשון יחיד, אף על יד מלאך אחד בודד שנוצר על ידי מעשה מצוה - ינתן בידך כל מחנה אויבך.

לכן גם אמר הילקוט נגד אויבך, כי הפסוק מדבר בשעה שמחנה מליצי היושר הוא כנגד אויבך - כלומר שווה אליו לגודלו שאז מלאך אחד יכול להכריע הכל לטובה.

על דרך הדרוש

לעתיד לבוא יברך דוד המלך על כוס של ברכה

נאמר (דברים כג, ד-ה) "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'." על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים", והרי אין דרכם של נשים לקדם בלחם ובמים, ומכל מקום השיב דואג שהיה להם לקדם אנשים לאנשים ונשים לנשים. ואמרו שם (עז, א) שהתשובה לטענתו זו היא, כל כבודה בת מלך פנימה, ונשים כלל אינן אמורות לצאת.

והנה הדרך שבקניגיון של אומות העולם ישנה תערובת אנשים ונשים, המנוגדת לדברי הפסוק (תהלים מה, יד) כל פְּבֹדָה בת מֶלֶךְ פְּנִימָה, ונמצא שמי שהיה שבאותו קניגיון ואינו חושש לתערובת - סבור שאף על המואביות יש טענה מפני מה לא יצאו וקידמו את בני ישראל בלחם ובמים, וכפי שטענו דואג ושאר שונאי דוד. ולפי דבריו אין מן הראוי שדוד יברך, שהלא אם יעקב לא רצה לברך משום שנשא שתי אחיות, על אחת כמה וכמה שדוד שבעצמו פסול לבוא בקהל מחמת שהוא מזרע מואבית אינו יכול לברך. אבל אחרי שמתפרסם שמי שלא נשמר מתערובת אנשים ונשים והיה בקניגיון של אומות העולם - לא יזכה להשתתף בקניגיון שיעשה הקב"ה לעתיד לבוא, הרי מתחזקת הטענה שאכן לא היו המואביות צריכות לצאת ולקדם ולא נפסלו לבוא בקהל.

דרוש חמישי - רות

לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'. על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בציאתכם ממצרים וגו' (כג, ד-ה).

אמרו במדרש (ילקוט שמעוני שמואל, רמז קסא ובעוד מקומות) שעתיד הקב"ה לעשות קניגיון (- איצטדיון שבו נלחמות חיות זו בזו) לצדיקים לעתיד לבוא משור הבר והלוויתן שיתנגחו זה בזה, וכל מי שלא ראה קניגיון של אומות עולם זוכה לראותו. ויש להעמיק חקור מה חטאו של זה שהיה בקניגיון של אומות העולם ומדוע יענש בכך שלא יהיה בקניגיון שיעשה הקב"ה לעתיד לבוא.

והביאור, שכן אמרו חז"ל (ראה פסחים ק"ט, ב) שלאחר אותה מלחמה בין שור הבר והלויתן יעשה הקב"ה סעודה לצדיקים מבשר שניהם. ולכשיסיימו את אותה סעודה יבואו לברך יתנו לאברהם כוס של ברכה ולא ירצה לברך שיאמר שאינו יכול כיון שיצא מזרעו ישמעאל. ויעקב יאמר שאינו יכול לברך כיון שנשא שתי אחיות. וכן כל אחד ואחד מוצא בעצמו פסול, עד שיושיטו הכוס לדוד שיאמר, אני אברך ולי נאה לברך.

והנה אחת הטענות שטענו שונאי של דוד היתה שיצא מזרע רות המואבית והמואבים אינם ראויים לבוא בקהל. וכידוע שטענה זו טען דואג האדומי כנגד דוד (יבמות עו, ב). ואף שאמרו לו שבפסוק

פניני המהרא"ל על פרקי אבות

- פרק ב' -

בחפצי שמים מקבלים שכר גם על יגיעה מיותרת

מרבח נכסים מרבח דאגה (פ"ב, מ"ז).

בשעה שאדם יגע לפרנסתו כדי שיהא לו לפי צרכיו, אז יגיעתו תועלתית וראויה. אבל משעה שאינו מסתפק בזה, אלא מתאמץ לצבור עוד ועוד עושר יותר מכפי צרכיו - הרי שכל ריבוי הנכסים הזה, מרבה לו רק דאגות. שהרי הוא עובד שעות רבות יותר, ונוסע למרחקים גדולים יותר ולמשך זמן מרובה ונמצא שכל פעולותיו כדי לצבור הון, גורמות לו ריבוי דאגה.

כך אמר הכתוב (קהלת א, ג) 'מה יתרון לאדם בְּכָל עֲמָלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ', כלומר, אמנם ברור שעל האדם לטרוח ולעמול לפרנסתו, אבל אם כדי פרנסתו יש לו, והוא עמל כדי להשיג עוד ועוד הון מיותר - 'יתרון', על זה אומר הפסוק 'מה יתרון לאדם' ביתרון שיהיה לו 'בכל עמלו שיעמול'?

הלא את הונו לא יקח עמו לעולם העליון. אבל ממשיך הפסוק, כל זה נכון 'תחת השמש' - בעניני העולם הזה, אבל 'למעלה מן השמש יש יתרון' (כך לשון המדרש), כי כשאדם עוסק בחפצי שמים, הרי שיהיה לו שכר על כל יגיעה ויגיעה, גם על יגיעה מיותרת כביכול.

שערי תשובה אינם ננעלים לעולם

שוב יום אחד לפני מיתתך (פ"ב, משנה י).

עיקר התשובה היא כדי שימחלו עוונותיו של האדם. וכידוע שערי תשובה אינם ננעלים לעולם ובכל יום אפשר לחזור בתשובה.

והתנא מזהיר שלא לנהוג כרוב העולם, שחוזרים בתשובה מרוב חרדה שמא לא תִגָּזַר עליהם שנה טובה ומתוקה בענייניהם הגשמיים, ומשעה שחלף יום הכיפורים, שוב אינם חרדים על התשובה. כשנוהגים כך כותב הזוהר, הרי זה ככלבים שצווחים "הב הבו", וכל הדאגה היא רק עצמית, ולא מחשבה על השכינה הקדושה.

לכן אומר התנא: שוב יום אחד לפני מיתתך, ולא רק יום אחד לפני יום הכיפורים: כי התשובה עיקרה להביא למחילת עוונות.

לא מספיק רק להחזיק ידי לומדי תורה אלא

צריך ללמוד בעצמו

ולא עם הארץ חסיד (פ"ב, פ"ה).

גם הזוכה לחלק בתורה, על ידי החזקת תלמיד חכם, או על ידי קריאת שמע שחרית וערבית - אין די בזה כדי שיעשה לחסיד, כי בשביל זה עליו לעסוק בתורה בכל עת.

כך מתבארת לשון הגמרא על חסידים הראשונים, לאחר שהגמרא ביארה שהם שהו שעה קודם התפילה ושעה אחריה, ונמצא שתשע שעות מהיום שעסקו בתפילה, שאלה הגמרא: תורתן האין משתמרת ומלאכתן אימת נעשית? והשיבה: אלא מתוך שחסידיהם הם תורתן משתמרת ומלאכתן מתברכת.

ויש להבין מהו שינוי הלשון, לגבי תורה נאמר שתורתם משתמרת ורש"י מבאר 'בתוך ליבם שלא ישכחו', ולגבי מלאכה השאלה היא אימתי נעשית והתשובה היא שמתברכת. מדוע?

התשובה היא, שכדי לבוא למעלת חסידות של עסק בתפילה הנמשך תשע שעות ביממה, מוכרחים לומר שעסקו רבות בתורה, שהרי כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו, ואת היצר הרע אפשר לנצח רק על ידי לימוד תורה, הרי שלבטח אלו שהם בדרגה כה גבוהה של תפילה - הם בדרגה גבוהה מאד של לימוד התורה, עד כדי שתורתם בידם.

לכך שואלת הגמרא: תורתם האין משתמרת, כי עיקר פעולתם אחרי שעסקו כה רבות בתורה, הוא שתשתמר התורה בליבם, על ידי שיחזור על למודם וכך לא ישכחו.

אבל מלאכה שיש להרויח בכל יום, היא היתה 'מתברכת', כי אין די שתהא משתמרת, אלא שעל ידי עיסוק של זמן קצר במלאכה היתה שרויה ברכה במעשי ידיהם.

פניני ישועות

מדירת ארעי לדירת קבע!

הפלא לא איחר לבוא. זמן קצר לאחר שהצטרף, הגיע אליו מתווך עם הצעה של דירה שהייתה בדיוק מה שחלם עליו. הדירה הייתה גדולה ומרווחת, עם נוף מדהים ובאזור מצוין, והיא ענתה על כל צרכיו. הוא לא האמין למשמע אוזניו, וסיפר כי זו הייתה ממש סייעתא דשמיא. בתוך שבוע וחצי בלבד, מאז שהתחיל לתת את הוראת הקבע, הוא מצא דירה במחיר מוזל, בגלל שהמוכר היה צריך לעזוב את הארץ. שבוע לאחר מכן כבר נחתם החוזה, ותוך שלושה חודשים עברה המשפחה לדירה החדשה.

בשיחה עם ראשי המכון, הוא הודה על הישועה, וציין כי הוא ממשיך את הוראת הקבע כדי שזכות הצדיק תמשיך לעמוד לו להצלחה בכל ענייניו. הוא סיכם בכך שהיה בטוח שההשתדלות הרוחנית היא זו שהובילה לישועה המהירה והמושלמת, והביע את תודתו על מפעל הקודש של המכון.

א.ל., אב משפחה מבית שמש, מצא את עצמו בסיטואציה מתסכלת: הוא חיפש דירה מתאימה לצרכיו כבר תקופה ארוכה, אך אף דירה לא מצאה חן בעיניו. הדירה הקטנה שבה התגורר הלכה ונעשתה צפופה ככל שהמשפחה גדלה. הוא הבין שהגיעו מים עד נפש, ושהוא זקוק לשינוי ולישועה. הדירה הנוכחית הייתה צרה מלהכיל את כל בני הבית, וכל ניסיון להרחיבה נתקל בקשיים. א.ל. ומשפחתו עברו להתגורר בדירה שכורה והרגישו מתוסכלים מאוד, מכך שעליהם לשלם שכירות "לריק" מדי חודש בחודשו.

יום אחד, במסגרת שיחה עם חבר, שמע על הסגולה המיוחדת של המהרא"ל צינץ זצ"ל, שהבטיח כי מי שייסייע בהדפסת ספריו יזכה לישועה. א.ל., שהתרשם מהסיפורים, החליט להצטרף למעגל התורמים ולהיות "חבר זהב" במכון. הוא הבטיח הוראת קבע חודשית בסך 180 ש"ח, וביקש שיזכירו את שמו על הציון הקדוש, כדי שיזכה למצוא דירה מתאימה.

ניתן להזמין חינוך את ספרי רבנו לבתי מדרש וישיבות

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום
צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו